

HỒI THỨ CHÍN MƯỜI CHÍN

CUNG LINH THỨ QUÂN HÀO GÂY LỘN

Người vừa liệng trái tòng cứu thiếu nữ áo vàng chính là Hư Trúc. Y thấy mọi người ngờ là quỷ thần thì không khỏi cười thầm. Nhưng bản tính y trung thực không muốn bùng bít ai, liền lên tiếng:

- Đồng Mỗ quả nhiên đã qua đời rồi. Các vị bất tất phải kinh nghi.

Hư Trúc lại thấy gã béo y vẫn tiếp tục nghiêng ngầu căn người em thì nghĩ bụng:

- Ở đây tập trung biết bao anh hùng hảo hán, chẳng lẽ thực không một người nào phá giải được "Sinh tử phù" ư? Minh chẳng muốn khoe tài làm chi. Nhưng họ không chịu ra mặt cứu mạng cho hai người đó thì mình phải ra tay vậy.

Y nghĩ thế rồi đứng dậy chạy đến bên vai hai gã kia, giơ tay ra vỗ vào lưng người béo. Cái vỗ tay này là công phu "Thiên Sơn lục dương chưởng" để phá giải "Sinh tử phù". Một luồng khí điều hoà thấm vào trong người gã béo y, lập tức "Sinh tử phù" trong người gã bị tiêu tan.

Gã béo y buông hai tay ra ngồi dậy thở hổn hển, vẻ mặt buồn rầu nói:

- Hiền đệ ơi! Hiền đệ làm sao vậy? Ai đã làm hiền đệ bị thương tàn nhẫn đến thế? Hiền đệ nói mau đi để ca ca báo thù rửa hận cho.

Gã kia thấy anh tinh thần tỉnh táo thì trong bụng mừng thầm quên cả đau đớn, hỏi luôn:

- Ca ca khỏi rồi ư? Ca ca khỏi rồi ư?

Hư Trúc lại giơ tay ra vỗ vào vai bọn phụ nữ áo vàng hỏi:

- Phải chăng các vị là người bộ Quân Thiên? Các bộ Dương Thiên, Chu Thiên, Hiệu Thiên... đều đã về tới bên kia. Các vị ở đây có dây sắt đánh thành lòi tới hay là dây sắt to cũng được. Chúng ta ra đó làm cầu đón họ về đã.

Hư Trúc đưa tay đến ai là người đó được giải khai huyết đạo ngay.

Ta nên biết rằng người khác mà muốn giải huyết đạo cho ai thì cần biết trước huyết đạo nào bị phong toả mới giải khai được. Nhưng Hư Trúc chỉ vỗ vào vai mỗi người mộ cái là Bắc Minh chân khí trong lòng bàn tay y liền khai thông hết các huyết đạo bất cứ ở đâu, nên bọn phụ nữ trong bộ Quân Thiên bất luận họ bị phong toả huyết đạo nào cũng chỉ trong một cái vỗ tay là giải khai hết, không còn chỗ nào trở ngại.

Quần nữ vừa kinh hãi vừa mừng thầm, lục tục đứng dậy nói:

- Đa tạ tôn giá đã cứu cho. Chả dám nào, xin tôn giá cho biết quý đại danh?

Mấy cô nhỏ tuổi tính nóng vừa chạy thẳng ra cửa lớn vừa nói:

- Mau mau đi tiếp ứng cho các chị em trước rồi sẽ quay về cùng bọn phản tặc quyết một trận tử chiến.

Rồi chúng quay lại vẫy tay tạ ơn Hư Trúc.

Hư Trúc chấp tay nói:

- Không dám! Không dám! Tại hạ có đức tài gì dám nhận lời tạ ơn của các vị. Người cứu các vị là một cao nhân khác đã mượn tay tại hạ mà thôi.

Ý Hư Trúc muốn nói:

- Nội lực cùng võ công của tại hạ đã được ba vị sư trưởng truyền thụ cho thì người cứu bọn này chính là Đồng Mỗ.

Quần hào trong nhà đại sảnh thấy Hư Trúc chỉ giơ tay một cái là giải huyết được cho quần nữ, thật là một thủ pháp kỳ diệu, họ chưa từng mắt thấy tai nghe bao giờ. Họ nhìn Hư Trúc thấy tướng mạo y chẳng có gì đặc biệt mà tuổi lại còn non, quyết không thể nào y có công lực cao thâm đến mực đó. Họ nghe y nói là có cao nhân khác mượn tay y để cứu bọn kia thì tin chắc là Đồng Mỗ đã trở về cung Linh Thứu.

Ô lão đại đã gặn gửi Hư Trúc mấy ngày trên đỉnh núi tuyết, bây giờ tuy nhà sư đã để tóc dài, ăn vận lối khác nhưng y vừa mở miệng nói hẳn nhận ra ngay. Hẳn nhảy xổ ngay đến bên cạnh Hư Trúc nắm lấy huyết mạch môn bên tay phải, quát hỏi:

- Tiểu hòa thượng! Đồng... Đồng Mỗ đã về đây rồi phải không?

Hư Trúc đáp:

- Ô tiên sinh! Chỗ da bụng tiên sinh bị thương đã khỏi chưa? Hiện giờ tại hạ không phải là đệ tử nhà Phật nữa. Hỡi ơi! Nhắc đến chuyện đã qua khiến cho lương tâm tại hạ không khỏi bẽ bàng.

Hư Trúc nói đến đây bất giác thẹn đỏ mặt lên. Nhưng vì mặt y đã trát bùn lem luốc nên người ngoài không trông thấy.

Ô lão đại đã nắm được huyết mạch môn Hư Trúc, chắc rằng y không có cách nào phản kháng hẳn liền vận thêm hai thành nội lực. Hẳn muốn làm cho Hư Trúc đau đến không chịu nổi phải mở miệng van xin và nghĩ rằng Đồng Mỗ rất cung gã tiểu hoà thượng này, bây giờ mình đã nắm được tay gã thì cần phải giữ cho chặt để làm con tin, và như vậy Đồng Mỗ có muốn giết mình sẽ lâm vào tình trạng "ném chuột sợ vỡ đồ"

Ngờ đâu Ô lão đại vận thêm hai thành nội lực mà Hư Trúc vẫn thản nhiên như không. Nội lực của hẳn phóng ra khác nào hòn đá ném xuống biển cả chẳng thấy tăm tích đâu cả. Ô lão đại trong lòng kinh hãi, không dám thúc đẩy nội lực nữa, nhưng vẫn không chịu buông tay.

Quần hào là những người biết nhiều hiểu rộng, vừa thấy Ô lão đại nắm trúng bộ vị huyết mạch môn của Hư Trúc biết ngay y đã bị kiềm chế thì dù bản lãnh y có cao thâm hơn Ô lão đại cũng không tài nào kháng cự được mà chẳng khác gì cá nằm trên trời thớt, chịu để mặc cho Ô lão đại muốn bằm muốn bổ thế nào tùy ý.

Nhưng họ lại nghĩ rằng:

- Nếu gã tiểu tử này quả là một tay cao thủ phi thường thì quyết không đến nỗi để cho người ta kiềm chế một cách dễ dàng như thế được.

Rồi họ nhón nháo châu vào hỏi:

- Thằng lỏi kia! Mi là ai? ở đâu đến đây?
- Tên họ mi là ai? Đồ đệ ai?
- Ai phái mi đến đây? Có phải Đồng Mỗ không? Mụ ta còn sống hay chết?

Hư Trúc trả lời từng câu một, vẻ mặt rất khiêm cung:

- Tại hạ đạo hiệu là Hư Trúc Tử. Đồng Mỗ đã qua đời rồi. Di thể người đã đem về bên kia Tiếp Thiên Kiều. Còn sư môn tại hạ... Hỡi ôi!... Nói ra càng thêm hổ thẹn! Tại hạ đã lầm lỡ mất rồi, không tiện trình bày. Nếu các vị không tin mà muốn chiêm ngưỡng di dung của Đồng Mỗ lão tiên bối thì xin chờ lát nữa sẽ thấy. Tại hạ sợ đi đến đây là để lo liệu việc mai táng cho người. Phần lớn các vị đây bộ thuộc cũ của lão nhân gia, tại hạ xin khuyên các vị không nên để tâm đến mối thù ngày trước và nên phục lạy trước linh vị người để xóa bỏ những thù hận cũ há chẳng hay lắm ru?

Hư Trúc vừa nói vừa hổ thẹn, lại vừa thương cảm. Câu nọ chẳng dính với câu kia, giọng nói ra vẻ ngưng ngừng. Sau cùng là mấy câu thỉnh nguyện.

Quần hào thấy Hư Trúc nói huyền thuyên dường như tâm thần không tỉnh táo, nên trong lòng họ bớt nao núng liền giở thói cuồng ngạo. Có người toác miệng ra mà chửi mắng:

- Thằng lỏi con! Mi là cái thá gì dám bảo bọn ta cúi đầu lạy trước linh vị con ác tặc?
- Mẹ kiếp, con mụ ác tặc đó chết như thế nào? Cái chân này phải chẳng là của hần?

Hư Trúc bình tĩnh đáp:

- Các vị muốn trả mối thâm cừu với Đồng Mỗ, nhưng người đã tạ thế rồi, các vị còn ôm hận làm chi và chỉ thốt ra những tiếng mụ "ác tặc" thật khó nghe. Ổ tiên sinh nói đúng đó, Đồng Mỗ quả đã chết về tay bà em gái là Lý Thu Thủy. Khúc chân này đúng là di thể lão nhân gia. Hỡi ôi! Đời người như một giấc mơ, như hạt sương ban mai. Lão nhân gia dù võ công lệch đất nghiêng trời, rốt cuộc cũng công tán khí tuyệt, không tránh khỏi hoá thành hoàng thổ. A di đà Phật! Ngã Phật từ bi! Xin tiếp dẫn cho Đồng Mỗ sớm trở về cõi Tây phương cực lạc thế giới!

Quần hào nghe Hư Trúc nói thao thao bất tuyệt, biết rằng Đồng Mỗ thực đã chết rồi. Đột nhiên có người hỏi:

- Lúc Đồng Mỗ lâm tử mi có ở bên cạnh mụ không?

Hư Trúc đáp:

- Đúng rồi! Mấy tháng trời nay tại hạ luôn luôn phục dịch bên mình lão nhân gia. Quần hào đưa mắt nhìn nhau và cùng đuổi theo một ý nghĩ chung:

- Những bảo quyết để phá giải "Sinh tử phù" không chừng ở trong mình thằng lỏi này. Bỗng thấy bóng xanh thấp thoáng, một người đến bên cạnh Hư Trúc, nắm lấy huyết mạch môn ở tay trái y. Ô lão đại cũng cảm thấy sau cổ mình có một luồng khí mát rượi. Một lưỡi kiếm đã kề cổ hần rồi và có người lên giọng sắc bén đồng dục nói:

- Ô lão đại! Buông tha y ra ngay!

Ô lão đại vừa trông thấy người lạ nắm tay trái Hư Trúc, thì tưởng rằng đồng bọn với mình ra tay. Lúc lão phát giác ra người đến uy hiếp mình, toan phóng chưởng che thân thì đã chậm mất rồi. Một khi gươm đã kề cổ, hãn chỉ còn cách chờ chết. Bỗng lại nghe người đứng phía sau dần giọng nói:

- Người không buông tha gã thì ta chém chết người lập tức.

Ô lão đại hốt hoảng buông tay Hư Trúc ra, nhảy bổ về phía trước mấy cái rồi quay lại nói:

- Châu Nhai song quái! Ô mỗ quyết không quên vụ hôm nay đâu!

Hãn tử cầm kiếm uy hiếp Ô lão đại nhe răng cười nói:

- Ô lão đại! Bất luận người muốn sao thì Châu Nhai song nghĩa cũng xin thừa tiếp.

Trên chốn giang hồ người ta gán cho hai gã này cái ngoại hiệu là Châu Nhai song quái. Nhưng chúng lại tự xưng là Châu Nhai song nghĩa.

Đại quái nắm huyết mạch Hư Trúc, còn nhị quái sục tìm trong túi áo y.

Hư Trúc lẩm bẩm :

- Các người tìm gì vậy? Trong người ta chẳng có một vật chi đáng giá hết. Nhị quái thò tay vào trong bọc, y móc hết ra thì vật thứ nhất là bức hoạ mà Vô Nhai Tử đã trao cho y. Lúc nhị quái mở cuốn trục ra coi thì mấy trăm con mắt đổ dồn vào nhòm ngó. Bức hoạ tuy đã bị Đồng Mỗ di chân lên, sau lại bị ướt ở trong nhà hầm nước đá, song người mỹ nữ trong bức hoạ vẫn còn tươi đẹp linh động, tựa hồ đang ở trong bức hoạ bước đi. Nét đan thanh thật đẹp đến mực xuất thần nhập hoá.

Mọi người vừa nhòm thấy mỹ nhân bức hoạ, lập tức lại ngó sang Vương Ngọc Yến.

Có người nói:

- ô!

Có kẻ la lên:

- úi chà!

Họ đều ra vẻ ngạc nhiên hoặc tỏ ý căm hận hay khinh miệt.

Chỉ có Đoàn Dự, Mộ Dung Phục cùng Vương Ngọc Yến đồng thời la lên một tiếng:

- ủa!

Cùng trong một tiếng "ủa" mà ý nghĩ trong ba người này mỗi người một khác.

Lúc quần hào vừa nhìn thấy bức hoạ chân dung người mỹ nữ thì tưởng là một bức tranh sơn thủy hoặc bức bản đồ một địa phương nào, nên họ khao khát dòm xem hoặc giả nó có dính líu gì đến những bí quyết phá giải "Sinh tử phù" hay có nói gì về linh dược chăng?

Ngờ đâu nó chỉ là bức hoạ vẽ chân dung Vương Ngọc Yến, nên họ bật ra những tiếng thất vọng.

Nhị quái liệng bức hoạ xuống đất rồi lại lục tìm trong người Hư Trúc. Sau cùng chúng lôi ra được một tờ điệp văn của chùa Thiếu Lâm cấp cho y trong lễ thế phát, một ít bạc vụn, mấy nắm lương khô, một đôi bút tất vải. Chúng xem đi xem lại mãi mà chẳng có chút chi dính líu đến "Sinh tử phù" cả.

Vương Ngọc Yến thấy Hư Trúc cất trong người bức chân dung của mình thì lấy làm kinh dị thẹn thò, mặt mày đỏ đến mang tai. Nàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ... đạo nhân này ngày thế cờ bí hiểm mới gặp mình một lần cũng giống như anh chàng họ Đoàn đã để ý đến mình mà ghi nhớ vào tâm khảm ư? Không thì sao lại vẽ chân tướng mình để giấu trong người y như vậy?

Đoàn Dự lại nghĩ:

- Vương cô nương là một vị thần tiên hoá thân, tư dung tuyệt thế, đã khiến cho vị tiểu sư phụ này điên đảo thần hồn chẳng có chi là lạ. Hỡi ôi! Đáng tiếc là mình không có nét bút linh hoạt giống như vị tiểu sư phụ này. Nếu không thì mình cũng hoạ một bức chân dung Vương cô nương để sau khi chia tay mình sớm hôm chiêm ngưỡng cũng vui được mối sâu tương tư.

Lúc Châu Nhai nhị quái lục tìm trong người Hư Trúc, quần hào sợ hãi gã lần được bảo quyết hoặc linh đan sẽ chiếm làm của riêng, nên ai cũng hầm hầm nhìn chúng. Nếu khi họ thấy hai người tìm được vật gì khác lạ là lập tức nhảy xổ lại cướp giật và như thế tất sẽ sinh ra một cuộc hỗn chiến.

Ngờ đâu hai người lục tìm mãi mà chẳng thấy vật chi nữa.

Châu Nhai đại quái tức mình lớn tiếng mắng:

- Thằng lỏi thối tha này! Lúc con mụ ác tặc kia sắp chết đã bảo với mi những gì?

Hư Trúc đáp:

- Người hỏi Đồng Mỗ lúc sắp chết đã nói gì với ta ư? Hừ! Lão nhân gia chỉ nói có hai câu: "Không phải hẩn! Không phải hẩn! Ha ha! Ha ha!" Rồi lão nhân gia cười lên ba tiếng mà tắt thở.

Quần hào chẳng hiểu câu Hư Trúc nói ra làm sao. Câu nói "Không phải hẩn!" và ba tiếng cười "Ha ha" là nghĩa gì? Những người nóng tính cả tiếng mắng nhiếc om sòm. Đại quái nói:

- Mẹ kiếp! Cái gì mà không phải hẩn với phải hẩn? Mụ ác tặc còn nói gì nữa không? Hư Trúc đáp:

- Tiên sinh ơi! Tiên sinh nói tới Đồng Mỗ lão nhân gia thì lời lẽ nên kính cẩn một chút. Đừng có buông lời thoá mạ người đã quá cố như vậy!

Đại quái trước nay giết người không góm tay vừa nghe Hư Trúc ra điều giáo huấn mình thì nổi giận đùng đùng, giơ tay trái lên đập xuống đỉnh đầu y quát mắng:

- Thằng giặc non thối tha này! Ta thích chửi mắng mụ ác tặc đó thì đã sao?

Phát chuồng đập xuống đầu Hư Trúc còn cách năm sáu tấc thì đột nhiên ánh hàn quang lấp loáng. Một thanh trường kiếm đưa ngang ra trên đỉnh đầu Hư Trúc, lưỡi kiếm quay ngược lên.

Châu Nhai đại quái nếu tiếp tục giáng tay xuống thì chưa trúng vào đầu Hư Trúc, bàn tay hẳn đã bị lưỡi kiếm sắc bén hót đứt rồi.

Hắn kinh hãi vội thu chuồng về. Nhưng thu vội quá người bị hất ngã về đằng sau lùi lại luôn ba bước. Lúc hắn bật ngửa ra, thuận tay buông luôn cổ tay Hư Trúc. Nhưng hắn còn cảm thấy lòng bàn tay trái ngấm ngấm tê rát. Hắn giơ bàn tay lên coi thì thấy một vạch kiếm nhỏ sướt qua đã rướm máu. Hắn vừa kinh hãi vừa tức giận nghĩ thầm:

- Nếu mình không thu lệ tay về chỉ chạm nửa phân là đứt mất bàn tay rồi!

Hắn trừng mắt nhìn người phóng kiếm ra thì thấy người này là một lão già tuổi trạc năm mươi mình mặc áo xanh, râu dài phất phơ, mặt mũi thanh tú.

Châu Nhai đại quái nhận ra lão này không phải là một nhân vật trong ba mươi sáu động, bảy mươi hai đảo. Bất Bình đạo nhân đã gọi lão là Kiếm Thần. Chiêu kiếm vừa rồi lão phóng ra mau lẹ phi thường lại đúng phương vị thì đủ biết về kiếm thuật lão đã đến mức siêu quần.

Châu Nhai đại quái còn nhớ lại bữa trước khi đảo chúa đảo Kiếm Ngư vừa đòi khỏi bọn chúng bỏ đi mà chỉ trong khoảnh khắc đã bị lão Kiếm Thần này chặt đầu. Nên tuy hắn nóng nảy mà không dám gây chuyện với con người kiếm thuật ghê gớm đó. Hắn hỏi:

- Các hạ ra tay làm cho tại hạ bị thương là có ý gì?

Lão kia tùm tùm cười đáp:

- Hết thầy mọi người đây đều trông vào miệng gã đó nói ra cách hoá giải "Sinh tử phù", thế mà lão huynh đột nhiên nóng tính muốn giết gã đi, khi bùa "Sinh tử" trong mình các anh em phát tác đòi mạng thì sao?

Châu Nhai đại quái cứng lưỡi, chỉ ấp úng:

- Cái đó... Cái đó...

Kiếm Thần bức bách Đại quái phải lùi ra. Khuỷu tay không biết vô tình hay hữu ý lại thúc vào bả vai Nhị quái.

Nhị quái bị cái thúc, đứng không vững loạng choạng lùi lại bốn bước. trong người khí huyết nhộn nhạo cả lên, suýt nữa gã bị té nhào. Gã đứng vững lại được nhưng cũng không dám ra mặt gây gổ.

Kiếm Thần nhìn Hư Trúc ôn tồn hỏi:

- Tiểu huynh đệ! Lúc Đồng Mỗ lâm tử ngoài câu "không phải hắn" và mấy tiếng cười lớn, bà ta còn nói gì nữa không?

Hư Trúc đột nhiên đỏ mặt lên ra chiều bẽn lẽn, rụt rè cúi đầu xuống, vẻ mặt sượng sùng như kẻ gian bị người bắt được quả tang.

Nguyên Hư Trúc nghĩ tới câu nói của Đồng Mỗ: "Người đưa bức họa để chính tay ta xé vụn nó ra thì ta mới không lo gì nữa và ta sẽ chỉ điểm cho người đi tìm vị cô nương trong mộng".

Y có ngờ đâu khi Đồng Mỗ nhìn kỹ bức họa liền phát giác ra mỹ nhân trong tranh không phải là Lý Thu Thủy thì vừa buồn cười lại vừa thương cảm rồi nhắm mắt lại không nhìn nữa. Hư Trúc nghĩ rằng:

- Đồng Mỗ qua đời một cách đột ngột thì tông tích vị cô nương trong mộng kia khắp thiên hạ chẳng còn người thứ hai nào biết nữa. Và y cho rằng kiếp này không còn dịp nào để gặp lại nàng.

Hư Trúc nghĩ tới đó thì không khỏi ngẩn ngơ như người mất hồn.

Lão kia thấy Hư Trúc ra chiều khác lạ thì cho là trong lòng y có điều gì rất bí mật, liền niềm nở nói:

- Tiểu huynh đệ! Đồng Mỗ đã nói với tiểu huynh đệ điều chi? Tiểu huynh đệ cứ nói ra cho anh em biết. Trác mỗ chẳng những không làm khó dễ gì đến tiểu huynh đệ mà còn tìm cách giải quyết những nỗi khó khăn dùm cho tiểu huynh đệ nữa.

Hư Trúc mặt đỏ bừng lên lắc đầu nói:

- Chuyện này tại hạ không thể nào nói ra được.

Kiểm thân họ Trác hỏi:

- Tại sao mà tiểu huynh đệ không nói được?

Hư Trúc đáp:

- Việc này nói ra... trời ơi! Tại hạ không nói được, dù các hạ có giết cũng đành chịu chứ không dám hở môi.

Lão họ Trác lại hỏi:

- Tiểu huynh đệ không nói thật ư?

Hư Trúc cương quyết đáp:

- Không nói.

Lão họ Trác trở mắt nhìn Hư Trúc hồi lâu thì thấy vẻ mặt y rất cương quyết.

"Soạt" một tiếng, thanh trường kiếm đã rút ra khỏi vỏ. ánh hào quang lấp loáng, kiếm phong rít lên ve ve. Mọi người nhìn thấy thanh trường kiếm rạch xuống chiếc bàn bát tiên thành ra chữ "Tĩnh". Vạch chữ "Tĩnh" thì chẳng lấy gì làm kỳ, mà kỳ ở chỗ chặt ra thành những miếng vuông vắn bằng nhau không sai một chút nào, tựa hồ như người lấy thước đo vạch rồi mới cắt.

Quần hào đều là những tay biết người biết của, thấy Kiếm Thần trở tuyệt kỹ liền cất tiếng hoan hô rầm rĩ.

Trong đám động chúa, đảo chúa cũng có tám chín tay sở trường về kiếm, nhưng họ tự biết kiếm thuật của mình còn kém Kiếm Thần rất xa, không khỏi tự thẹn.

Vương Ngọc Yến nhẹ nhàng hỏi:

- Đường Chu công kiếm này là một tuyệt kỹ của phái Nhất Tự Tuệ Kiếm Môn ở Kiếm Dương thuộc tỉnh Phúc Kiến. Lão tiên bối họ Trác đây ngoại hiệu Kiếm Thần thì chắc đại danh là Trác Bất Phàm, chưởng môn phái Nhất Tự Tuệ Kiếm.

Thanh âm nàng nói rất rõ ràng tuy quần hào đang reo hò cũng nghe tiếng liền quay lại chăm chú nhìn Kiếm Thần. Tất cả mọi người trong đại sảnh đều yên lặng.

Lão họ Trác cười ha hả nói:

- Nhân lực cô nương đây giỏi thiệt! Không những biết rõ môn phái lão phu mà còn gọi được tên kiếm chiêu và danh tự của lão phu nữa.

Quần hào nghĩ thầm:

- Trước nay chưa từng nghe ai nói ở Phúc Kiến có phái Nhất Tự Tuệ Kiếm bao giờ. Lão này kiếm thuật tinh diệu đến thế thì môn phái lão tiếng tăm lừng lẫy giang hồ mới phải, thế mà sao không có ai biết?

Mọi người còn đang suy nghĩ thì Trác Bất Phàm thở dài nói:

- Đáng buồn thay, danh hiệu chưởng môn nhân của lão phu chỉ trơ một mình chứ không có thuộc hạ! Phái Nhất Tự Tuệ Kiếm của lão phu cả ba đời mới được sáu mươi hai người nhưng ba mươi ba năm trước đây lại bị Thiên Sơn Đồng Mỗ giết sạch. Mọi người nghe nói run lên, nhìn nhau bằng con mắt kinh ngạc rồi lẩm bẩm:

- Té ra lão này đến cung Linh Thứu để báo mối thù lớn cho sư môn.

Bỗng Trác Bất Phàm rung trường kiếm lên nhìn Hư Trúc nói:

- Tiểu huynh đệ! Mấy chiêu kiếm pháp này ta muốn truyền cho tiểu huynh đệ. Tiểu huynh đệ tính sao?

Trác Bất Phàm vừa dứt lời thì nét mặt quần hùng đều lộ vẻ kinh ngạc.

Ta nên biết rằng trong võ lâm mà có được một tuyệt thế võ công nào đều do cơ duyên hội ngộ. Nếu may mắn được cao nhân rủ lòng thương yêu truyền thụ cho một vài chiêu thức thì chung thân hưởng thụ cũng không hết. Tiếng tăm lừng lẫy trong thiên hạ, tính mạng được bảo đảm đều do đó mà ra. Nhưng lòng người trên chốn giang hồ, nhiều kẻ hiểm ác thâm độc, khi luyện được cao chiêu rồi thường quay lại đánh trả thầy không phải là ít. Vì thế mà tìm được người truyền nghệ chẳng phải dễ dàng. Kiếm thuật Trác Bất Phàm đã đến chỗ xuất quỷ nhập thần ai cũng biết rõ. Thế mà lão chịu truyền thụ cho Hư Trúc thì chắc là lão biết lời di ngôn của Đồng Mỗ có liên quan đến "Sinh tử phù".

Hư Trúc chưa kịp trả lời thì thốt nhiên có thanh âm lạnh lùng hỏi:

- Trác tiên sinh! Tiên sinh cũng bị trúng "Sinh tử phù" rồi chăng?

Trác Bất Phàm quay đầu nhìn lại thì là một đạo nhân trung niên liền hỏi lại:

- Sao đạo trưởng lại hỏi câu này?

Đạo nhân kia đáp:

- Nếu Trác tiên sinh không trúng phải "Sinh tử phù" thì sao lại dùng thiên phương bách kế để tìm thuật phá giải thứ bùa độc đó? Giả tử Trác tiên sinh lại có dụng ý kiếm chế chúng ta thì các anh em ba mươi sáu động, bảy mươi hai đảo vừa thoát khỏi đầm rồng lại

sa nơi hang cộp. Bần đạo e rằng chẳng ai chịu cam tâm đấy. Trác tiên sinh tuy kiếm pháp thông thần, song nếu tiên sinh muốn dồn chúng ta vào thế bí thì hết thầy anh em ta đây đành phải quyết một trận sinh tử cùng tiên sinh vậy!

Đạo nhân nói lời lẽ tuy chẳng cao ngạo nhưng cũng không chịu thấp hèn. Những câu này tựa hồ đã nói huých toẹt chỗ dụng tâm của Trác Bất Phàm, thật là những câu nói sắc bén ra chiều uy hiếp dồn Trác Bất Phàm vào bước đường cùng.

Trong quần hào lập tức có mấy chục người hòa theo:

- Lời nói của Xuất Trần đạo trưởng đảo Tượng Tuy rất hợp ý ta.

- Thằng lỏi kia! Đồng Mỗ có di ngôn gì người hãy nói mau, nếu không thì bọn ta nhảy ùa vào ^^ xác người ra!

Trác Bất Phàm lại múa cây trường kiếm phát ra những tiếng vù vù rồi nói:

- Tiểu huynh đệ bất tất phải kinh. Người đã ở bên mình lão phu, thử coi họ có động đến được sợi lông chân của người không? Lời di ngôn của Đồng Mỗ, tiểu huynh đệ chỉ nói với một mình lão phu mà thôi, nếu để người thứ ba nghe được thì lão phu không truyền kiếm pháp này cho tiểu huynh đệ đâu.

Hư Trúc lắc đầu đáp:

- Những lời di ngôn của Đồng Mỗ chỉ liên quan đến một mình tại hạ mà thôi. Các vị dù có biết cũng chẳng ích gì. Hơn nữa dù sao mặc lòng, tại hạ nhất định không thể tiết lộ được. Kiếm pháp của các hạ dù tuyệt diệu đến đâu, tại hạ cũng không muốn học.

Quần hào đồng thanh hoan hô rầm trời:

- Phải lắm! Phải lắm! Thật là một chú bé có khí phách! Kiếm pháp lão dù giỏi, nhưng học để làm gì? Ha ha!

- Một vị tiểu cô nương xinh đẹp tha thướt cũng nói huých toẹt ra được kiếm chiêu của lão ấy thì lấy chi làm kỳ dị hiếm có!

Lại có người nói:

- Vị cô nương kia đã biết lai lịch kiếm pháp, tất là có bản lĩnh phá giải thế kiếm đó. Tiểu huynh đệ! Nếu tiểu huynh đệ muốn báỉ sư thì báỉ vị tiểu cô nương còn hơn. Vừa rồi Vương Ngọc Yến nói toạc lai lịch môn phái Trác Bất Phàm làm lão cảm giận. Bây giờ lại nghe bọn này gièm pha thì không thể chối được... Lão liếc mắt nhìn Vương Ngọc Yến và chỉ thấy nàng nhìn Mộ Dung Phục xuất thần, chẳng thèm để ý gì đến ai.